

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 93.

V Ljubljani, v soboto 24. aprila 1886.

Letnik XIV.

Velika noč!

Car Nikolaj nagovori o Velikonoči stražo pred svojo palačo po običaji grške cerkve: „Kristus je vstal“, ter pričakuje navadnega odgovora: „V resnici je vstal.“ A straža molči. Car ponavlja pozdravljenje, misli, da ga vojak ni razumel. Ko to večkrat ponavlja, vojak reče: „Ni vstal.“ Vojak je bil žid. Kristus ni vstal za žide, on še pričakuje odrešenika, ali pa so misel na njega že zdavno opustili in molijo zlato tele, sicer ne tako, kakor njih pradedje v puščavi, vendar iščejo svoje sreče in zadovoljnosti le v bogastvu, odrešenika ne pričakujejo, ker imajo vsega dosti. — Kristus ni vstal nevernim paganom, ki tavajo v temi in nejeveri, molijo ali prirodo ali izrodke njih čutne domišljije. Življenje jim mine v težavah in revah brez upanja na boljšo prihodnost unkray groba. Kristus ni vstal modernim paganom v sredi krščanstva. Luč jim sveti, a oni se obračajo od luči, tavajo raje po temi, ali celo tajé, da solnce opoldne sveti, ker si oči zavezujejo, da bi je ne videli. Kristus za nje ni od smrti vstal, njim ni bil Odrešenik, Zveličar ali Sin Božji, le morda izvanredni modrijan in človekoljub.

Kristus je v resnici od smrti vstal, premagal pekla, rešil človeški rod iz satanove sužnosti, on je nam učenik, gospod in prihodnji sodnik, tako veruje, tako kliče danes vsak verni kristjan, on se veseli Kristusove zmage, ker mu je porok, da bo tudi on zmagal ta svet in hudobne moči, na sodnji dan od mrtvih vstal in gledal svojega Odrešenika in Zveličarja ter se z njim radoval.

Velika noč, veseli praznik za ves krščanski svet, bodi nam pozdravljena! Tolaži nas v revah in nadlogah sedanjega življenja in zbudi v nas upanje vselejše prihodnosti! Spomin na trpečega Zveličarja, ki je po britkosti velicega tedna in po grozovitni smrti prišel do slavnega vstajenja in častiljivega vnebohoda, naj ohrani in poživi v nas vero in potrdi

nas v našem zaupanju do Boga in na njega previdnost, kajti tega smo zelo potrebni na našem zemeljskem potovanju. Koliko težav, koliko britkosti zadene posameznega, koliko nesreč pride nad ubog zemeljski rod. Mar bomo tukaj le tarnali in roke križem držali in osodo dolžili. — Tega nikakor ne. Kristjan se spomni trpečega Zveličarja in njegovega častiljivega vstajenja od mrtvih. Kedar vidimo, da se resnica preganja in zatira, a laž in ošabnost košati in zmaguje, spominjajmo se, da je bila večna modrost in in resnica tudi zatirana in preganjanja. „Daj nam varuhov, da grob zavarujemo, kajti rekel je: tretji dan bodem od mrtvih vstal, da ne pridejo njegovi učenci in ga ne odnesó, in da poslednja zmeta ne bode hujša od prve tako so govorili Jezusovi sovražniki rimskemu poglavarju, in šli so tje, zavalili kamen na grob, ga zapečatili in varhe postavili. Ali kaj pomaga vsa človeška prekanjenost proti božji vsegamogočnosti. Zemlja se je stresla, varuhi so na tla popadali, a Kristus je vstal iz lastne moči, rešen je bil človeški rod, ob moč je smrt, trohnoba, smrt nima svojega žela več.

Učenec ni boljši od svojega mojstra, ako Vas bode svet preganjal, vedite, da je mene prej preganjal, tako je govoril Božji učenik svojim ljubim učencem. A tolažil jih je tudi rekoč: „Ne bodem Vas zapustil rev in sirot na tem svetu“. To je tako rekoč prerokovanje Božjega Zveličarja za vse čase in kraje, tukaj je povedano, kako se je hudo godilo katoliški cerkvi noter do konca dni. Preganjali vas bodo, iz shodnic ven metali, in mislili, da storé s tem kaj Bogu dopadljivega. Ali ni v teh besedah prerokovano preganjanje katoliške cerkve v vseh časih in v vseh krajih in tudi vsa srditost „kulturnega boja“.

Ali je kakšen mir med lažjo in pravico, med zmoto in resnico? Zato pa vidimo, da ima katoliška cerkev povsod dosti sovražnikov, hči nebeska je, zato jo sovražijo otroci tega sveta. Katoliška cerkev pa tudi povsod in ob vsakem času veselo zmaguje in slavno praznuje svoje zmage. Ravno današnji veseli praznik je dan slave, dan zmage za vsacega vernega

kristjana. Zares ta rod ne bode zginil, preden bode vse to videl. A kaj vidimo dandanes? Vidimo, da je katoliška cerkev v nje središču, pri narodih, ktere je pred vsem ljubila in gojila stiskana in preganjana, a iz daljnih krajev sveta, od vzhoda in zahoda, iz Kitajskega in Japonskega prihajajo poslanci h Kristusovemu namestniku v Rimu, v Avstraliji in Ameriki slavno napreduje in slavno zmaguje katoliška cerkev. Ni tudi brez veselih znamenj v Evropi. — Slavovenčani vladar, sivolasi starček, mogočni nemški cesar hoče imeti mir s cerkvijo, preden zatisne oči, in njegov velemožni, postarani kancelar se žuri napraviti mir s katoliško cerkvijo. Naj svet o tem sodi, kakor mu drago, naj obrača stvar tako ali tako, a mi občudujemo Božjo neskončno modrost in previdnost, mogočni tega sveta se ji morejo uklanjati, morajo biti v rokah Božje modrosti in previdnosti orodje, kterege se Bog poslužuje v dosego svojih neizvedljivih sklepov. Resnične so toraj besede, kolikor bolj svet premišljujemo, toliko bolj jih razumemo, toliko laže verjamemo: „O visokost in bogastvo božje modrosti... kdo je spoznal njegove misli... kdo je bil njemu svetovalec...“ Teraj kakor vsak čas, tako tudi danes... katoliška cerkev se vedno preganja, a tudi vedno obhaja slavo in zmago že na tem svetu. Mogočni tega sveta se ji uklanjajo, spoznajo nje premagljivo moč, ktero dobiva od svojega Božjega ustanovnika.

Velika noč, veseli praznik, ti kristjana razveseliš, njegovo srce tolažiš, povzdigneš njegovo oko gori v nebeske višave, kjer prebiva vsegamogočni, neskočno modri vladar sveta. Bodi nam pozdravljen ti najslavnejši, najčastiljivejši praznik krščanskega sveta, bodi nam pozdravljen v tem času, ko se zbujajo in oživljajo vsa narava, ko se ponavlja na zemlji tretji dan stvarjenja, a kterim je Bog rekel: Naj zeleni zemlja in naj rodi travo, zeljšča in drevesa!

LISTEK.

Velika noč v stvarjenji — Aleluja!

Minula je mrzla zima. Snežena odeja zginila je po zemlji, le tu in tam se še nekoliko pomudi, kamor blagodejni solnčni žarki ne morejo prisvetiti s svojo čudotvorno močjo.

Kako se je vse spremenilo! Narava poprej nema in žalostna, se začena počasi gibati in vzbujevati. Polje, travniki in logi se odejajo s prijetnim zelenjem. Gozd pa se oživlja z nebrojno množico pevcev. Vse oživi na novo; vse hiti na planu uživati novega veselja, ter gledat novih čudov. Tam iz zatišja zvedavo gleda pohlevna vijolica, vabi nas s svojim prijetnim duhom. Od potoka pa nam prijazno miga beli zvonček, kakor bi nas še hotel spominjati ravno odlezlega snega. Pa kdo more prešteti vse brezbrojne cvetice, ktere v svoji krasoti slavé Stvarnika; saj jih je kakor zvezd na nebu v jasni tihi noči, po cveticah pa šeta lahni krilj metuljček ter neprestano leta od cvetke do cvetke ljubkova se jim za prijetno sladčico.

Nakinčala se je vsa narava z lepim cvetjem, kakor nevesta svojemu ženinu. Praznovati hoče in

to kolikor moč veselo; dan vstajenja ji je dan občnega veselja. Zato vse hiti pozdravljat Izveličarja od smrti vstalega.

Visoko v sinji zrak vzdiguje se škrlanec, da bi bližje nebes dostojneje zapel „Aleluja“ svojemu Stvarniku. Tudi slavček s svojim milo donečim petjem na daleč po gaju in polji kliče svoj: „Aleluja“. Veličastno se razlega po vsi naravi veselo: „Aleluja, Aleluja Stvarniku in Odrešeniku vse narave!“

Kdo se v tolikem veselju ne čuti nekako povzdignjenega, a vendar slabega nasproti Stvarniku. Kdo, vprašam, se ne čudi, ako pomisli, da ista tvarina, ki je bila po zimi okovana v ledene okove, popolno odrevenela in okamnela; da ista tvarina mrtva poprej v prijetni pomladi toliko življenja kaže in razsipa po vsi naravi. Moč, ki v mrzli zimi vse v neko otožno tihoto, v pokoj in počitek zaziblje, tista moč tudi o spomladi vzbudi naravo k veselemu vstajenju in življenju.

Vsako leto se nam povrne zima, a za njo pa tudi vsako leto nastopi toliko bolj zaželjena in vesela pomlad. Vsako leto vstaja narava iz zimskega spanja in novo évrsteje življenje klije v njej. Kaj pa ti, človek?! Kaj te uči vedno in vedno pomlajajoča se narava božja? in vedno vstajenje iz spanja

k življenji? Glej! tudi ti se boš vlegel k počitku, tudi za-te pride mrzla zima — čas počitka. Ali boš mar vedno v zemlji spal? Boš li na veke v zemlji trohnel? O ti nespametni svet, ki učiš: zdaj vživaj, zdaj se veseli, po smrti se ne boš, ker ni Boga, ni duše, ne nebes. — Kako zamoreš vse to tako brez-pametno misliti? ker te vendar vsako leto, vsaka spomlad narava spominja, da se vedno in vedno zopet in zopet oživlja, pomlaja, kar je Bog v svoji vsegamogočnosti storil?

Vsa narava naj bi se oživljala in ponavljala, samo človek — krona Božjega stvarjenja naj bi na veke v zemlji trohnel! Kako bi se to strinjalo? Kakošen bi li moral Stvarnik biti? ako bi svoje najlepše delo, človeka na veke v zemlji pustil trohneti, med tem, ko najmanjša travica zopet in zopet vstaja? Mar li bi to ne bila neprijetna disharmonija v vesoljnem soglasji? Da, nasprotje bi to bilo celemu stvarstvu, kakor tudi Stvarniku samemu. Ker pa vemo, da je vse, kar je od Boga v najlepšem soglasji, zato, glej človek, tudi boš ti enkrat pomlajen vstal iz smrtnega spanja, glej, da k večnemu življenju, k večnemu veselju, ne k večni nesreči. O, naj bi o času vstajenja vsi zamogli Stvarniku veselja zapeti: „Aleluja“!

Govor princa Alfr. Lichtensteina

o posvetovanji brambovske postave 15. aprila t. l.

(Dalje.)

Imamo nad Nemčijo iz francoskih vojsk podučni izglede, ki nas uči naslednje: Ako pogledamo v francoski vojski, kako so Nemci svojo moč razvili takrat, ko je bilo največ napora in truda, tako vidimo, da so ob enem vse vojne, ki so bile za boj pripravljene skupaj vzete potrebovale 40 odstotkov njih lastnega stanja. Teh 40 odstotkov, ktere so doma nabrali, je iznašalo 440.000 mož. Od teh, ki so jih zavoljo previdnosti nabrali, so jih polovico, to je 220.000 mož zares za njimi poslali. Ta nemški izglede nas sili, spoznavši kaj nam primanjkuje, da mislimo, kako bi se dalo pomagati. Praša se le, kje vzeti pri naših razmerah pomoči? Po naših razmerah ni druge pripomoči, razun one, ki se nam tukaj pred oči stavlja. In toraj pridem logično do prve glavne točke, ki se obravnava v ti vladni predlogi, da se ustanovi namreč druga nadomestilna založna (Ersatz-Reserve), to je domobran, za kar sedaj gre. Po tem tukaj navedenem viru, iz kterega se bodo zajemali vojaki, nam je mogoče nadomestiti vojno iz naslednjih kategorij: Iz 19letnikov, iz začasno oprostenih in iz petih starejših letnikov od 32. tega leta naprej, oziroma začeni s 33 do 37 let naprej. Treba je, mislim, da si dobro razložimo, koliko števila se najde pri vseh treh imenovanih virih, koliko mož bi dobili za domobran. Tukaj, gospôda moja, moram pred vsem spoznati, da sem vsa števila, ktera bodem tukaj navedel, sam preračunal, vzrok zato je prav navaden. Jaz sem namreč prepričan, da vlada sama ne more navesti avtentičnih uradnih števil, niti ne more za tiste porokovati, izvzemši število časno oproščenih, ktere ima v pregledu, ker sem tedaj rekel, da bodem navedel številke, ktere sem sam preštevilil, moram gospodom tudi povedati ob kratkem način prešteviljenja, da bodo mogli zapopasti, ali jim je številkam verjeti. Za tako prešteviljenje so prav znani ključ, ključ, po kterih je vsakrta inteligentni nemški častnik prav gotovo enaka števila iz naših kategorij na korist nemškega preglednega urada že zdavnej izštevilil. Razume se ob sebi, da se moramo varovati številiti preveč zaupljivo. Motiti se moremo za stotine pri deset tisočih, za tisočine pri sto tisočih. Poglavitna stvar je, da se zmotimo navzdol ne na kvišku, ker prijetnejše je, ako smo z nekterimi tisoči več iznenadeni, kakor da bi se bili zmotili za nekatere tisoče z manjšim številom.

19letnih vzamem 30.000, in zakaj? Jaz pravim: Na leto se jih potrdi za vso vojno 95.000, od teh 95.000 pride na naše dežele 55.000. Iz deset odstotkov namestilne založne pride jih skupaj 5000. Tukaj moram pridjati vse številke potrjenih z 10.000 na leto, ktere se vštejejo v našo deželno brambo, to znaša skupaj 70.000. Skušnja nas uči, da se polovica teh vzame iz 20letnikov, to znaša 35.000, in zato pravim, 19letniki dajo v naših cislajtanskih deželah 30.000 mož.

Vsota tistih ljudi, ktere moramo dobiti iz druge kategorije neizvežbanih, namreč vsota teh, ki so časno oproščeni, bode znašala po vseh letnikih 80.000 mož, prištevši te k onim 30.000, dobimo 110.000 neizvežbanih mož.

Sedaj pa pridem do vira, iz kterega se jedino jemljejo, pri nas morejo vzeti izvežbanci. In kakor sem pred pokazal, moremo vzeti izurjene ljudi le iz petih razredov, 33-, 34-, 35-, 36- in 37letnih, iz kterih se sestavlja zopet pet letnikov, bodi-si, da so bili po 10 let v redni vojski (Linie), potem pa 2 leti v deželni brambi, bodi-si, da so bili 10 let v namestilni založni (Ersatz-Reserve) in dve leti v deželni brambi, ali 12 let v deželni brambi, ako vse skupaj seštejemo, in odštejemo zopet, kakor nas skušnja uči, mnogo več odstotkov obrabljenih, ker so ljudje v viših letnikih, dobimo jih skupaj 220.000 in 230.000. Vzajem jih le 220.000, prištejemo izvežbane k neizvežbanim, kterih je 110.000, in dobim vkupaj 330.000 iz vseh teh virov za to novo nadomestilno založno, ki se ima zdaj vstanoviti. Imenujem jo nadomestilno brambo (Ersatz-Reserve, ali po naše „domobran“) ime tukaj nič ne dá, pojem je dobljen.

Sedaj je prav potrebno, da si pojasnimo, koliko pomenijo relativno (z ozirom na uporabo) ta števila, da primerjamo števila teh, ki imajo služiti pri nadomestilni vojni, s vsoto teh, kterim imajo biti za nadomestitev. Za nadomestitev pa nimajo biti splošni vojni 800.000 mož, kajti pri Ogrih bodo prišle iz

enakih virov tem primerna števila, za nadomestitev imajo biti le tistemu delu pri 800.000, kolikor jih pride iz dežel ta stran Litave, in med 800.000 pride jih na to deželo 463.000 mož. Jaz rečem, k tem 463.000 možem se ima prišteti deželna bramba, ker tudi naša deželna bramba nima druge nadomestitve, nego s skupno vojno vred to nadomestitev, ki se ima sedaj na novo vstanoviti (t. j. domobran). Na prvi pogled bi nemara mislili, da! mi napravimo v deželni brambi kakih 80 bataljonov, več šest polkov konjice, in naša deželna bramba je taka, da se mora sama iz sebe zmirom dopoljevati. A to pa ni tako, ker v tem skupnem stanju deželne brambe je tudi več takih, ki so izstopili iz oroženja kake posebne vrste (Spezial-Waffen). Oroženja posebne vrste deželna bramba nima, a za nadomestitev v redni vojski ne morejo biti, ker zato niso bili izvežbani. Potem bi pri tem stanju deželne brambe moglo biti še kakih 18.000 konjenikov, vsekako 17.000 bivših konjenikov, to so tudi taki ljudje, kterih ni moč porabiti za nadomeščenje poškodovanih bataljonov pri deželni brambi. Naj bo že temu, kakor more biti, vsekako deželna bramba ne bode mogla mnogo zahtevati nadomestitve iz onih 330.000 mož, ktere smo izračunili, ker razmere se ne bodo tako lahko prenašale. Na vsak način smo, ako postane postava ta načrt, soditi po pruskem izgledu, skrbeli za vse potrebe vojne v prihodnosti.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 24. aprila.

Notranje dežele.

Pri *budgetni debati avstrijske gospodske zbornice* so govorniki razodevali globoko učenost in natančno vednost. Niso hvalili vlade, a je tudi ne po nepotrebnem grajali, kakor se je to zgodilo v poslaniški zbornici, kjer so govorniki dostikrat na laži ostali. Grof Revertera, kterega levica svojega imenuje, je povdarjal, da je v letošnjem budgetu zapustil tisto pot, po kteri so dosihmal hodili vsi ministri denarstva, pohvalil je gosp. pl. Dunajevskega, da se trudi zapustiti „Manhestrovo šolo“; zasluga tega govora je v tem, da napada načelo gospodaječega liberalnega gospodarstva. Tukaj pa govornik denarstvenega ministra nima za nasprotnika, marveč za pomagača in prijatelja, kterega je treba na tem pridržati in naprej potiskati. Denarstveni minister je govoril kakor navadno: trezno, razumljivo. On ni ugovarjal grofu Reverteri, njegova reforma financ se ne dá kar na vrat na nos speljati, pa prosil je časa in odloga in svaril pred domišljijo; pl. Dunajevski ni rekel, kakor navadno: pustimo, saj se ne dá nič opraviti, ampak povedal čas, v kterem on pride z reformo davkov.

Sedaj, ko so se državni poslanci na počitnice podali, premotravalo se bo marsikje po raznih pokrajinah vprašanje v krogih, kjer se sploh kaj drugega pogovarjajo, kakor o vremenu, kaj je z „*železnim obročem*“ v državnem zboru, o kterem so levičarji že davno trdili, da ga bodo razbili („železni obroč“ imenuje se sedanja večina v poslaniški zbornici). No, do sedaj, hvala Bogu, ni še prav nobenega sledu, da bi se ta obroč razbiti dal, še manj pa, da bi se sam razletel. Kajti preden bi se to zgodilo, morali bi se začeti posamični deli njegovi krušiti od njega, kar pa do sedaj še nismo opazili, če prav so nekteri levičarji Taaffejevi vladi za pirhe prerokovali, da se bo sestavila iz drugih elementov. To prerokovanje je bilo prazno, če prav so si levičarji prizadevali vsiliti se Taaffeju in to dvakrat. Kakor se bode še vsak spominjal, glasovali so dvakrat (vsaj jeden znaten del leve) z večino in to pri budgetu in sedaj pri domobranci. Toda to nič ne dá in nima nobenega pomena, dokler večina sebi zvesta in v sebi edina ostane. Naj se levičarji po židovski navadi še tako vsiljujejo, opravili vendar-le nič ne bodo, dokler se „železnega obroča“ ne bo rja prijemala in sedaj se ga še prav nič ne! Ravno nasprotno, „železni obroč“ še ni bil nikdar bolj blesteč, kakor je ravno sedaj!

Kakor strupeni gadje so se jeli grizti in pikati *liberalni Nemci v Avstriji* med seboj! Drug drugemu očitajo izdajstvo, če prav se o tem le pri Knotzevih govoriti sme, kteri še vedno ne morejo pozabiti, da se bo brez njihovega dovoljenja v Avstriji vpeljal domobran. Prav za veliki teden so lamentacije „Warnsdorfer Abwehr“, ki se blizo takole glasé: „Kaka žalostna podoba siromašnih razvalin je vendar ta nemško-avstrijski klub! Kolikrat je z nami vred povdarjal, kako puhel je za nas Nemce sedanji vladni sistem, sedaj pa gre in ravno ta sistem sam podpira s tem, da mu dovoli budget in domobranci. Nič manj nego 21 glasovalo jih je z desnničarji, veliko več je bilo pa še takih, ki niti toliko poguma imeli niso, temveč so se glasovanju

strahopetno umaknili! Le majhen del, komaj pičila polovica glasovala je z nami, kakor se to možem spodobi, proti postavi! Najbolj sramotna pri vsem tem je pa še lažnjivost, s ktero „N.-fr. Pr.“ vso krivdo zaradi pomilovanja vrednega obnašanja nemško-avstrijskega kluba na nas zvrta!“ Knotzov palivni govor zgoraj omenjeni list v zvezde kuje in pravi, da je bil silen, in da so se njegovi prijatelji nasprotni sili „slavno zmagani“ častno umaknili! Naj se le tolažijo, družega jim tako ne ostaja!

Knotzovo nesramnost celó v Berolinu občudujejo! „Berliner Tagblatt“ o tem najnovejšem avstrijskem Judeži piše: „Nikoli ni lahko mogoče bolj navdušeno za Nemčijo in grje o Avstriji govoriti, kakor je to Knotz storil. Nemčijo je poveliceval z navdušenostjo, ki je že več nego iskrena, o Avstriji je pa govoril prav tako, kakor svoje dni Gladstone o Turčiji, kekar je zahteval, da se mora gnjila Turčija iz Evrope skidati. Knotz nevarnosti, ki bi po njegovih mislih iz domobrana Avstriji nastale, ni slikal sivih na sivo, temveč sajasto črne na črno. V duhu je videl, kako se bodo med seboj klali Nemci in Čehi, kako se bodo oboroženi narodi avstrijski drug na drugega vrgli in med saboj kar od kraja poklali! Knotz oboroženih prebivalcev ne smatra za podporo države, pač pa za tiste, ki je bodo strmoglavili; da še več, on je videl že v duhu, kako se bodo oboroženi kmetje kar trumoma spre-vrgli v roparske drubali, ktere se bodo potem vlačile iz kraja v kraj požigajoč, moréč in ropajoč. Vpliv, ki ga tako évekanje na človeka napravi, se ne dá tako lahko popisati, pač se že na prvi pogled vidi pretiravanje, kterega ni težko zavračati. Knotz je v resnici predaleč segal in ne le za Avstrijo, temveč tudi za Nemčijo, bi bilo jako žalostno, če bi bil mož resnico govoril. Kar se nas tiče, Knotzu pač ne moremo pritrditi, tudi ko bi hoteli, ne, in nemškemu klubu ravno tako ne. Ako hoče Avstrija ostati še dalje zaveznica Nemčije, mora v prvi vrsti na to gledati, da se dobro utrdi in vojno moč pomnoži, kar je tudi knez Lichtenstein Knotzu prav dobro in naravnost povedal.“ No, če že na Nemškem Knotza tako obsodijo, kaj naj bi le doma z njim počeli?

Na *Ogerskem* se je nedavno ravnatelj državnih železnic, Tolnay, odpovedal svojemu dostojanstvu. Ljudje so, kakor je to ob takih priložnostih navada, razno sklepali in vganjevali, zakaj da se je Tolnay odpovedal. Ker se taka dejanja navadno tudi po listih razpravljajo, je pač umljivo, da so po madjarskih listih nastale kombinacije, ktere se nikakor niso njegovi časti prilagale. Tolnay se je toraj vsedel in sam napisal zakaj da je odstopil. Prvič, pravi Tolnay, moram odločno zavračati sumničenje, kakor da bi bil moral prisiljen odstopiti, ker niso bili računi za zgradbo in upravo železnic v redu in se ni vedelo kam da denar gre. To kratko in malo ni res! Pač pa so bili računi in druge vknjižbe vedno tako določne in jasne, da se je vsakdo že na prvi pogled lahko prepričal o denarnem gospodarstvu pri državnih železnicah. Drugič ni res, da bi bil kedaj kaj samovoljno zidal, temveč sem si vselej poiskal za vsak tak korak potrebnega dovoljenja. Tretjič nisem nikdar sam določeval, komu naj se to v podjetje izroči, komu ne (kar dostikrat mnogo nese), temveč je bila okoli mene vedno za to določena komisija ravnateljstva. Je že križ, ki ga imajo veliki možje v svoji službi; da jih takoj vsak sumniči, kakor hitro mu niso po volji. Sicer je pa sam finančni minister Tolnay v državnem zboru najlepše spričevalo javno izrekel in Tolnay tudi pravi, da je to objavil več zaradi njegovih tovarišev, kakor pa zaradi samega sebe; kajti tudi o onih si ljudje marsikaj na ušesa pravijo.

Vnanje države.

V *berolinskem ministerstvu zunanjih zadev* bil je predvčerašnjim pod predsedanjem državnega podtajnika grofa Bismarka zbor vsih zastopnikov signatornih vlasti Kongo-konferencije, da bi sestavili zapisnik o predaji ratifikacijonalnih razprav. Generalni spis Kongo-konferencije ratificirale so dodaj vse vlasti, razun severo-amerikanskih zedinjenih držav.

Chamberlain in *Gladstone* bota vendar-le zopet prijatelja postala v irskih zadevah, vsaj najnovejše novice iz Velike Britanije došle, vse na to kažejo. In sicer je bil Gladstone tisti, ki je prvi korak storil, da se sporazumljenje doseže, če bo le sploh mogoče. Mož je namreč sprevidel, da mu bo v marsičem prijenjati treba, če bo vsaj nekaj doseči hotel, vsega doseči se mu tako ne bo posrečilo. Važno bi bilo sporazumljenje med tema dvema vrhovnikoma zaradi tega, ker z agrarnim delom Gladstonevega programa, kakoršen je sedaj, nihče zadovoljen ni. Ta postava prvič že Ircem samim ni prav nič všeč, ker se jim cena, ki jo je Gladstone za nakup zemljišča določil, previsoka zdi. Irci pravijo, da bi bila zemljišča čez in čez zadosti draga, če bi se z 18 do 20kratno zakupnino ocenila, ne pa z 21kratno, kakor je to Gladstone nasvetoval. Dalje se Ircem 50 milijonov za odkup vse premalo zdi in tudi s tem niso zadovoljni, da bi se za sprejem teh denarjev kak angleški uradnik določil. Da so irska posestva veliko več vredna in da jih irski lordje ne bodo za tako slepo ceno kmetom prepustili, kakor si je Gladstone to sedaj domišljeval, razvidno je že iz tega, da je leta 1883 Gladstone sam bil tisti, ki je irske kmetije na okroglih 300

milijonov cenil. Kar pa Gladstonovemu načrtu še najbolj polena pod noge meče, so pa angleški radikali, ki se sploh vsakemu nakupu upirajo, trdeč, da bodo morali vsled tega angleški in škotski prebivalci več davka plačevati, kar je že res; kajti če obteženi Irci ne bodo mogli zmagovati svojih dolgov, privijal bo državni vijak tembolj posestnike na Angleškem in Škotskem za davek. Kako bode pa z ustanovitvijo lastnega parlamenta v Dublinu, se pa tudi še ne vé. Angleži se bojé, da bi ravno ta parlament nekega dne silno težavni dolg za odkup zemljišča Angležem s tem plačati vtegnil, da bi sklenil postaviti, da Irska namreč nič več plačevati ne more. Irci bi se vé da na ta način prišli jako poceni do posestov, Angleži bi se pa obrisali zanj. To vse so Chamberlainovi pomislili in zahteva, da naj jih Gladstone dobro prevdari.

Med Nemci ni več tistega zaupanja, ki so ga lansko leto v Ferryjevo vlado na Francoskem imeli; zginito in razkadilo se je, kakor jesenska megla, da sami niso vedeli kedaj. Razmere med Nemčijo in Francijo so se tako ohladile, da bi se vsak dan lahko zgrabili medsebojno preko Rena, ne da bi se jim bilo zato še posebej opravičevati potreba. Posebno je pa na Nemškem politično prijaznost, kolikor jo je vsaj na videz še do republike onstran Rena bilo, ohladila francoska brošurica „avant la bataille“ (pred vojno), ktero je menda nekdo spisal, ki mu je bila tvarina iz sedanjih vladnih krogov na razpolaganje. Kljub temu Nemci trdijo, da se ne zmenijo ravno kaj prida za to, ker so Francozom še vedno kos. Zdatno bolj pa jih v najnovejšem času vznemirjajo ohlajene dobre razmere z Rusijo. Ne le da so se časnikarji jeli med seboj brezobzirno lasati, temveč sta tudi oba poslanika na odpust odšla. Posebno nevgoden vtis je pa v Berlinu napravil nemški general Werder, ki je bil na ruskem dvoru za vojaškega pristava in bi bil moral kot tak ruskega cara v Livadijo spremiti, kamor ga pa car ni s seboj povabil. Drugi nemški poslanec na ruskem dvoru, general Schweinitz, povrnil se je v petek teden iz Petrograda v Berlin, kjer mu je bila prva pot, ne da bi si bil vsaj nekoliko oddahnil, k Bismarku, pri katerem je pozno v noč ostal. Drugo jutro sta pogovor nadaljevala. Gledé tega nam je pač umljivo, zakaj da Bismarkovi organi Knotza pobijajo, zakaj da Bismark sam noč in dan na to sili, da bi se s katoliško cerkvijo mir napravil. Črnih oblakov, ktere je Bismark že zdavno nad Evropo zapazil, je vedno več in se vsi proti Nemčiji ženó. Francoska in ruska prijaznost tudi ni nobena tajnost več v političnih krogih in to je ravno, kar Bismarku glavo beli, kar mu zvezo z Avstrijo neprecenljive vrednosti dela. Naj bi si Avstrija še deset domobranskih postav napravila, Bismark bi vse potrdil, ker mu je ravno na tem ležeče, da se Avstrija sedaj na vso moč okrepi, ker mož čuti, da mu bo podpore treba.

Kaj pa je novega v *deželi faraonov*? Razmere, ki so okoli nas, zanimale so nas tolikanj, da smo na ubogi Egipt do dobrega pozabili. Znano bode še, da sta dva višja državnik lanske jesen prevzela nalogo Egipt v političnem oziru preiskavati in na podlagi tistih študij izdelati sporočilo, iz ktere naj bi se potem našla prava podlaga, na kateri bi se Egiptu zopet kviško pomagalo. Ta dva moža sta Anglež Drummond Wolf in pa Turek Mukhtar paša. Oba sta sedaj s svojim delom gotova in bota vsak svoje sporočilo objavila. V teh zadevah dobro podučeni trdijo, da si bote poročili ravno tolikanj podobni, kako noč in dan. Iz tega se že razvidi, kakošne da bodo potem preosnove, na podlagi katerih naj bi se v Egiptu zopet napravil prejšnji raj, ktere ga je angleška kramarska požrešnost vničila in namesto njega rodila revščino, tatvino in morije pri belem dnevu. Ni še dolgo, konec minulega meseca je bilo, ko so pri belem dnevu umorili in oropali menjevalca, za morilce pa še danes ne vedó. Minuli teden našli so umorjena dva zakonska Grka moža in ženo, ki sta bila na glasu velikega bogastva. Bogastva ni bilo več. Roparji so ga vzeli s seboj. Dva dni kasneje obstopilo je kakih osem oboroženih postopačev v Kahiri hišo nekega paše, kamor so s silo pri belem dnevu ulomiti nameravali. Paša jih je prepodil s tem, da je jel streljati na nje. Hišo laškega doktorja Rossi-Beja so kar izpraznili; ravno tako so „neznani“ tatovi iz stanovanja francoskega odvetnika dr. Silvana vse iznosili, kar se je odtrgati dalo. Tako je sedaj v Kahiri. Nekdaj tega ni bilo. Tatvine so bile še pred nekaj leti ondi tako redke, kakor so sedaj pogoste postale. Evropejci ondi naseljeni so obupali, in ne vedó, kako bi si ohranili, kar so si s trdom pridobili. Obrnili so se s prošnjo do konzulov vseh držav, da naj bi se ustanovila kompanija prostovoljcev iz vseh narodnost, ktera bi imela nalogo ponoči po Kahiri stražiti. Res, žalostne razmere.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane, 24. marca. („Slovenska Matica“ in nje občni zbor.) Pri nas je že običajno postalo, da vsako leto, kadar „Matica“ razpiše občni zbor, se ob enem tudi pričnejo grajati ukrepi „Matičnega“ odbora. Letos so se o tej zadevi oglasili „Ljubljanski Zvon“, potem „Slovan“

in „Narod“. Ta pot pa se nam ne zdi prava, povzdigniti in širiti „Matico“ med Slovenci na razne strani.

Ker se zdaj bliža letošnji občni zbor, nastane važno vprašanje za vsacega Matičarja, na katero stran naj se obrne, ali naj odobruje ukrepe odbora, ali naj se pridruži onim, ki z odborom niso zadovoljni? Menda odločitev ne bode pretežka, ako nepristransko denemo na rešeto delovanje odbora in to, kar se mu očita. In delovanje odbora soditi, ni težko, vsaj je vse javno. Potem je pa tudi to pomisliti, da smo si Matičarji ta odbor, ki — kakor sporočila kažejo — prav marljivo dela, sami volili in imamo vsako leto priliko, nekatere onih, ki niso po naši volji, odstraniti. Toraj smemo že a priori kaj zaupati možem svojega zaupanja, da brez glave niso delali, kar so storili. Vendar ne gledé na to, pogledjmo reč samo, kakor je.

Prevdarimo zlasti one dve stvari, kateri posebej „Slovan“ „Matici“ v tolik greh šteje. Spodtika se namreč najprej ob to, da je „Matica“ letos odločila tri tiskarne za natiskovanje Matičnih knjig, pismo: „Čemu pa so nam osnovali rodoljubi „Narodno tiskarno“? Ali zato, da podpiramo vse druge tiskarne, samo „Narodne“ ne? (Ali ste to nerensnico nalašč zapisali?) Ali je tudi to „slovensko domoljubje“? — Znano je, da je bila „Narodna tiskarna“ do zdaj večidel prepoznava v izvršitvi Matičnih knjig, odboru in udom v veliko nevoljo; znano je pa tudi sploh, da odbor vkljub taki nedostatnosti „Narodne tiskarne“ ni prezrl, marveč, če prav vemo, jej odločil najlepši del. Oni dve tiskarni ste tudi obe odločno slovenski, toraj tudi narodni; in odbor bi — vsaj jaz mu toliko zaupam — rad vstrelal tudi še vsaj dvema drugima tiskarnoma, in da naše domoljubje ni omejeno na „Narodno tiskarno“, tega ne vé samo „čudna“ večina Matičnega odbora, ampak poleg nje še marsikdo drugi. V tej reči smo odborovih misli. Pred vsem drugim pa se je moralo enkrat konec storiti prepoznemu izdavanju Matičnih knjig in opravičenemu godrnjanju Matičarjev.

Druga krivda, ktere ne more „Slovan“ odpustiti Matičnemu odboru, je ta, da ga ni volja, plačati ponatiskovanja Stritarjevih spisov! — Kaj naj o tem sodi nepristranski Matičar? Odbor je gotovo moral imeti svoje vzroke, da ni kupil Stritarjevih spisov; „Slovan“ nam imenuje le en vzrok, ki ga je vsprejel iz „Zvona Ljubljanskega“, čigar vrednik je gotovo iz pravega vira zajel, ker je sam član Matičnega odbora; ta vzrok — tako pravita lista — je nek „čudni duh“, ki veje v Stritarjevih spisih. No, o tem „čudnem duhu“ se tu ne bomo prepirali, ker prepira je bilo o tem že dovolj, in pojav in dokazov je bilo tudi že toliko, da vsak izobraženec že lahko vé, o čem je govorjenje, in da se „Slovan“ jako moti, ko svoji sodbi tako samosvestno pristavlja: „In zato smo prepričani, da bodo zadnji sklep „Matice Slovenske“ obsojali vsi prijatelji naše književnosti.“ Čujte! S tem je veliko več rečeno, kakor pa se dá dokazati. Časnikarju je lahko tako govoriti, ker se mu je ozirati le na lastno stranko, a odboru mora biti na tem, da vstreza po svoji moči večini družnikov, in da se izogiblje, kar moč, strankarskih preprirov. Po svoji priprosti pameti, kolikor opazujem javne pojave novjših časov, smem soditi, da je že toliko Matičarjev, ki v tej zadevi niso „Slovan“-ovih nazorov, da se je odbor moral ozirati nanje. Večina in pravo mnenje ni vselej tam, kjer se najglasneje vpije.

„Zvonu“ in „Slovanu“ se zdi cena Stritarjevih spisov tako zelo nizka, da se sme imenovati „na pol zastonj“. Ako se jemlje ozir prav na vsako črkico onega, kar je iz Stritarjevega peresa natisneno, — o nenatisnjenih rečeh menda ni pogajanja — bi se morebiti ne mogla tako zelo očitati prenapetost — če ravno dva tisočaka nista malenkost — ako se pa pomisli, da „Matica“ vseh Stritarjevih spisov ne more in kar ne sme ponatisniti, bi cena porabljenih spisov zelo poskočila. „Matica“ pa je, kakor znano, v takih denarnih zadevah, da je primorana, štediti.

Vprašanje je le še: ali je ponatiskovanje Stritarjevih spisov res tako potrebno že sedaj, kakor nekteri trdijo? — Slovenci smo mali narod in se ne moremo vstric staviti onim narodom, ki svoje „klasike“ ponatiskujejo v raznih izdajah in oblikah. Slovenska inteligencija — zlasti še književniki ter prijatelji njegovi — ima že itak v rokah vse Stritarjeve spise. „Matica“ bode gotovo večini svojih

udov bolj vstregla, ako daje nadarjenim pisateljem priliko z novimi spisi Slovence obdariti. Mmogréde bi odboru tudi zelo svetovali, naj se pri vsprejemi spisov, kar moč, ozira na to, da se bodo smeli tudi vsaj odraščeni mladini v roke dajati, z ozirom na novejši ministerski ukaz.

„Slovenski Narod“ se nadja, da se bode o tem pri občnem zboru kaj več govorilo, iz česar je sklepati, da se bode odboru tudi tam enaka hvala pela, kakor v časnikih.

Toliko bodi rečeno popolno stvarno in nepristransko, da resnicoljubni Matičarji lahko prevdarijo, kje je resnica, ter po tem tudi ravnajo. Čudno je res, da se toliko radostno in vedno goji razpor, brez ktere ga nekteri izmed nas kar ne morejo živeti.

Matičar.

Iz Bohinjske Bistrice, 20. aprila. Na cvetno nedeljo bil je prvi občni zbor društva narodne čitalnice. V odbor izvoljeni so ti-le gospodje: Karol Bernard, predsednik; Jože Golmayer, podpredsednik; Jože Ravhekar, tajnik, in Janez Mencinger, blagajnik; Jože Sodja, Miklavž Bernard in Pavel Čop, odborniki.

Z veseljem smo pozdravili našo mlado čitalnico, da-si je bilo prvi dan le 32 udov; nada je, da jih še mnogo pristopi k našemu društvu. Velikonočni ponedeljek, ako Bog dá lepo vreme, otvorila se bode slovesno naša mlada čitalnica, in za tega del vabimo častite rojake od blizo in daleč, da slavnost toliko bolj povzdignemo.

Slovesno odprtje prične se ob 10. uri z slovesno peto mašo, po sv. maši skupni obed, potem govori in slednjič ples.

Domače novice.

(Letošnji občni zbor „Slov. Matice“) bode v sredo po Veliki noči (28. aprila) ob štirih popoldne v dvorani Ljubljanske čitalnice, na kar zopet opozorimo. Glej tudi v današnjem listu dopis „iz Ljubljane“.

(C. k. kmetijska družba Kranjska) ima svoj občni zbor dne 26. maja na rotovži v Ljubljani. Natančnejši spored objavimo po praznikih.

(Cesarjevič Rudolf in Štefanija) peljala se bodeta na Velikonočni torek zjutraj okoli ene ure s posebnim dvornim vlakom skozi Ljubljano na Dunaj. Iz Reke bodeta odpotovala na Velikonočni ponedeljek ob 8. uri zvečer in bodeta v torek ob 10. uri popoldne že na Dunaji.

(Sv. Jakoba cerkev) se bo zaprla na Velikonočni ponedeljek po popoldanski službi božji ob prenosu svetih zakramentov v cerkev sv. Florijana, kjer se bo potem vsa služba božja za to župnijo obhajala. Povod tej spremembi je cerkveno prenovljevanje, ki se bo pričelo v presbiteriju cerkve svetega Jakoba.

(Ptujška čitalnica) ima na belo nedeljo, dne 2. maja, ob 4. uri popoldne svoj občni zbor s sledečim vspeedom: 1. Nagovor predsednikov. 2. Poročilo tajnikovo. 3. Poročilo blagajnikovo. 4. Poročilo računskih preglednikov. 5. Volitev novega odbora. 6. Nasveti.

(Pred kolero) se še vedno ves svet trese, kaj bi se je toraj v Trstu ne bali? Ondašnja zdravstvena komisija razvila je svoje delovanje na vse strani; le po okolici se menda prav malo ali pa celó nič ne zgodi, kar bi iz sosednje Italije pretečo kugo oviralo. Poleg tega se pa lačni Lahi še vedno v Avstrijo selijo kar trumoma za delom idoč. Kako lahko bi se pač na ta način kolera zanesla in le čuda bo, če se ne bo.

(Nemški ideji) „deutsch bis zur Adria“ se je s sprejemom domobranske postave v Avstriji, posebno po pokrajinah z mešanim prebivalstvom, jez napravil. Zato se ji je tudi naš sosed štajarski Deržata tako silno vpiral. Kakor nas pa Štajarci zagotovljajo, se nemških junakov Knotzove in Deržatove vere ni ravno preveč bati, da bi se do Trsta prerili, ker bi menda že v Ljubljani vsi potonili. Trsta bi pa niti ne videli ne. Posebno pa že sedaj, ko imamo domobran zagotovljen, ne bo nič več nevarnosti, da bi nas Prusi poplavili in saboj do Trsta potegnili, kjer bi se poslednji slovanski zdihi potopili v pe-nečih valovih Adrije.

(Starokatolikov) ki so nedavno tudi po zelenem Štajarju jeli svoje burke uganjati, ondašnja skupina nikakor še ne šteje 500 udov, pač pa bi jih okoli petdeset skupaj spravili, če bi jih morda po vseh

kotih skupaj zmetli. Kakor se je namreč sedaj zvedelo, je pri dotičnih volitvah odbora največja večina znašala le 52 glasov. Iz tega se že razvidi, koliko da mora ta ločina udov imeti. Če jih k prvemu obnemu zboru ni bilo, jih tudi v deželi ni, sicer bi se ga bili že vdeležili.

(Po poštnem nalogu), t. j. po posebni nakaznici, ktera se pri vsakem poštnem uradu dobi, upnik svojega dolžnika tudi lahko opomni, da mu je še nekaj dolžan, kar lahko s tem poravná, da dotične denarje takoj na pošti vplača na „nalog“, ktere ga mu c. k. pošta na dom pošlje. Dosedaj so se na tak način lahko iztirjavale svote do 200 goldinarjev če je bil namreč dotični dolžnik tolikanj pri denarji in dobri volji, da je takoj plačal. Od slej na dalje se je pa svota, ktera se lahko po poštnem nalogu iztirja, povišala na 400 goldinarjev in je ta določba ob enem veljavna postala za iztirjavanje dolgov na Nemškem do 800 mark, na Belgiškem, v Egiptu, na Francoskem, Laškem, Rumuniji in na Švicarskem do 1000 frankov. To se pravi, če ima kdo iz našega cesarstva po kateri koli zvezi v eni teh držav tirjatve, jih lahko do omenjene svote iztirja po poštnem nalogu.

Za prilogo ima današnji list „Čenik lekarnic Piccoli“.

Razne reči.

— Vrtinec v Minesoti. 15. t. m. je vrtinec napravil okoli 500.000 dolarjev škode, kolikor je znano, je 67 ljudi mrtvih in 160 ranjenih. Vrtil se je lijaku podoben, in ko so ga ljudje videli, skrivali so se v kleti. Začel se je pri St. Cloudu. Bil je soparen dan in nastalo je hudo vreme. Pogubonosni oblak se je privabil od jugo-zahoda, in iz tega nastal je vrtinec, ki je imel v primeru 1000 čevljev, vrtil se je počasi proti severo-vzhodu, roval drevesa, razdeval hiše. Prestopil je reko Missisipi, na potu porušil most, razdejal več del mesta in se zgubil v prairie (travnati puščavi) v meri proti severo-vzhodu. Razdejan je več nego 300 poslopij, med temi sodnija, nekaj cerkv in postaja na železnici. Da ljudi ni več usmrtenih, pride od tod, da se je vrtinec le počasi naprej valil. V zahodni meri se je raztegnil vihar do Jamestovna in Dakote. Ob istem časi je bil vihar tudi v zahodnem delu države Jova.

— Socjalist — a vozi se v I. razredu na železnici. Poslanec Olovis Hugues, prišedši iz Decazeville, kamor je šel ogenj podpihovat, peljal se je v I. razredu. Na kolodvoru Capdenac ga je spoznal potovalen agent in začuden ga je vprašal, kako da se on, socjalist, vozi v I. razredu. Olovis Hugues je kazal na svoje poslaniško dostojanstvo. Ni mu kaj pomagalo. Agent je postal še bolj nadležen, očital mu je, da on kot socjalist išče le časti in imenitnih služeb, toraj je on le hinavec in goljuf. — Kaj pak, poslušalci so pritrdjevali agentu, in poslanec-socjalist je bil, kakor da bi ga bil s kropom polil.

— Delavci na Laškem zaslužijo 1 liro (40 kr.) po mlakah na rižnem polji, ko delajo po 10 ur na dan. Delavci zahtevajo 1⁴ lire, tega nočejo dati zakupniki in posestniki, zato so trpini delo popustili. Rekli smo že, da je na Laškem zemljiški davek nad vse velik, tako pritiskajo drug drugega, posestniki na zakupnike, zakupniki v poslednji vrsti na — ubozega dninarja, veliko je po nekterih krajih neobdelanega polja, in v evropskem raji — tako nekteri imenujejo laško deželo — ljudje hudo pomanjkanje trpe, posestniki zemljišč pa po večjih mestih denar zapravljajo in na vstaje mislijo, tako, da ubogo in trpinčene ljudstvo pravi: Tujce (nemce) so iz Italije odpravili, da nas toliko lože derejo.

— Nuncijatura v Pekingu. Vatikan bode poslal poročnika v Peking, naslov bode imel: „apostolski delegat“, a imel bode dostojanstvo nuncijske „poročnika prve vrste“. Delegatura se bode potem spremenila v kardinalovo dostojanstvo.

Telegrami.

Dunaj, 24. aprila. „Fremdenblatt“ pravi, da je naučni minister Gautsch postal c. k. tajni svetnik.

Dunaj, 24. apr. „Armeeverordnungsblatt“ objavlja majevsko imenovanje treh novih feldmaršallajtenantov, petnajst generalmajorjev, 29 polkovnikov, 46 podpolkovnikov, 51 majorjev, 155 stotnikov in ritmajstrov prve vrste, 122 ravnotistih druge vrste, 267 nadporočnikov in 250 poročnikov v vseh vojnih oddelkih.

Praga, 23. aprila. Čehi bodo napravili na velikonočno nedeljo zvečer v narodnem gledališču predstavo na korist Stryjskim pogorelcem.

Atene, 24. aprila. Prva puška je počila; v minoli noči vnel se je boj med prvimi stražami grškimi in turškimi pri sv. Ilju in je trajal dobre pol ure brez posebne škode. Ranjen ni bil nikdo. Turki so se umaknili. Grški zapovednik jih je pa povabil, da če se jim vredno zdi, se lahko na svoja prejšnja mesta na stražo povrnejo.

Brindisi, 23. aprila. Od včeraj pa do danes opoludne zabilježiti so zopet trije napadi za kolero. Ena oseba je umrla. Posamezni bolniki so umrli v Lecce, Ostuni, Mesagne in Campi.

Madrid, 23. aprila. Neznani človek prinesel je v cerkev sv. Ludovika k božjemu grobu svečo, da se je ondi prižgala. Napolnjena je bila s patronami, ki so jo raznesle. Dva navzoča sta bila ranjena. Zlodejstvo, pravijo, da so izvršili tatje, da bi bili lažje kradli v veliki zmešnjavi.

Umrli so:

21. aprila. Marija Jasner, sirota, 13 let, Poljanska cesta, št 30, jetika. — Robert Steinberg, tovarniškega posestnika sin, 8 dni, Cesta na južno železnico št. 12, Trismus. — Jakob Okorn, črevljar, 75 let, Židovska steza št. 3, otrpnenje pluć. — Marija Berdajs, delavčeva hči, 4 leta, Reber št. 4, davica.

V bolnišnici:

20. aprila. Alojzija Rus, delavka, 17 let, Amgloide Degeneration otekline. — Anton Potočnik, delavec, 59 let, Oedema cerebri.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
22.	7. u. jut.	741.24	+ 8.4	sl. jvz.	oblačno	0.00
	2. u. pop.	741.34	+ 12.6	sl. jzp.	oblačno	
	9. u. zveč.	741.74	+ 10.0	sl. vz.	oblačno	
Čez dan oblačno, zvečer deloma jasno. Srednja temperatura 10.3° C., za 0.4° nad normalom.						

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

24. aprila.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 25 kr
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	85 „ 35 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	114 „ 20 „
Papirna renta, davka prosta	101 „ 25 „
Akcije avstr.-ogerske banke	576 „ — „
Kreditne akcije	288 „ 60 „
London	126 „ 20 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 03 „
Ces. cekini	5 „ 93 „
Nemške marke	61 „ 75 „

LEOPOLD TRATNIK,

poprej

Matej Schreiner,
izdelovalec cerkvenega orodja
in posode,
v Ljubljani,

Sv. Petra cesta šte. 27.

Prečastiti duhovščini in p. n. gospodom cerkvenim predstojnikom priporočam svojo že staro, daleč okolo dobro poznano

delavnico cerkvenega orodja.

Zdaj izdeluje se vse prav lepo in močno, po novih obrisih in modelih; vse orodje bode izdelano v zlogih primerno cerkvam, n. pr. gotičnem, romanskem itd.; tudi imam v zalogi več reči izdelanih, kot monstrance, kelihe, lampe, križe za bandero in altarje, svečnike mnogovrstne velikosti, dobro posrebrene, tudi izdelujem rumene, kakoršne kdo želi; staro cerkveno orodje bode na novo pozlateno in posrebreno; strelovodi, ker morajo večkrat pozlateni biti, se v ognju pozlaté.

Priporočam tudi svojo

ново napravo za posrebovanje.

Sprejemajo se vsakojake kovine za posrebovanje, pozlačenje, ponikljevanje, pobakrenje itd. Zlice, noži in vilice iz kitajskega srebra posrebujejo se pri meni vstrajno in dobro. Sreberne reči osnažim, da so kakor nove.

Poprave v stroko spadajoče izvršujem točno in jake poceni.

Ponikljevanje se posebno priporoča pri železu in jeklu, ktere se potem ne prijemajo rja in prav lepo izgleda.

Naročena dela izvršujejo se v vsakršnem slogu natančno po nakazanem obrisu točno in kar mogoče po nizki ceni.

Za dobro pozlatenje in srebrjenje je garantirano. (15)

Med v satovji

à kg 80 kr.

Garantiran pitanec

v škatljah po 5 kg, kg po 60 kr., škatlja 30 kr., se pošilja po pošti proti predplačilu ali povzetju.

V škafih na debelo ceneje.

OROSLAV DOLENEC,

svečar,

(14)

v Ljubljani, Gledališke ulice.

Izšla je ter se dobiva v **Katoliški Bukvarni** v Ljubljani knjiga:

Kmetom v pomoč.

Narodno-gospodarska razprava.

Spisal

(31)

IVAN BELEC,

župnik.

Knjiga obsega 9 pol v osmerki. — Cena ji je 25 kr., po pošti 5 kr. več, kdor jih vzame deset skupaj, dobí najmanjsto brezplačno.

Proti kašlju in hripavosti

so

Antikatarrhalične salicylne pastile

najboljši pripomoček. One so najuspešnejši sredstvo vbrniti se davici-difteritiki, proti vsem pljučnim, prsnim in vratnim boleznim; neobhodno potrebne za vsacega pevca ali govornika; posebno pa za ves p. n. učiteljski stan, kojemu čil in sonoren glas najbolj služi. — Ena škatljica 20 krajcarjev.

Cumasti bonboni 1 škatljica 10 kr.
Pastile iz sladovega cvetú „ 10 „
Pastile iz sladkega lesa „ 10 „
Salmijakove pastile „ 10 „

dobivajo se vedno sveže

v lekarni Piccolija, „Pri angelju“,

v Ljubljani na Dunajski cesti (8)

in se naročila po pošti proti povzetju takoj izvršujejo.

Telegram.

5000 kosov blaga iz prave čiste Brnske volne

za spomladanske in letenske

gospodske obleke,

črne, rujave, sive, temnorujave, rumenkaste, čokoladaste, modre in pisane, vrh tega v vseh modernih barvah po sledečih skoraj na pol zastoj cenah:

Vsaka obleka fine vrste velja le 3 gld. 75 kr. in posebno fina 4 gld. 75 kr., iz najfineje ovčje volne le 6 gld. 25 kr.

Za vsako površnjo suknjo

velja blago fine vrste 3 gld. in najfineje 4 gld. 25 kr. Vsako blago je najmanj še enkrat toliko vredno.

To blago je tudi prav posebno priročno za ženske in moške dežniške plašče, in za spalne suknje.

Razven teh imamo v zalogi tudi še nekaj tisoč

blaga iz grbenčene volne

za gospodske obleke

prava čista volna

po najnovejših vzorcih temne kakor tudi svetle barve. To blago, ki je poprej pri tovarnarjih veljalo po 15 gld., prodajam jaz v kosovih po 8 gld. 75 kr. za celo obleko zadosti veliko.

Za največje množice se naredé iz tega blaga lahko suknja, telovnik in hlače.

Nihče toraj naj ne zamudi ugodne prilike za napravo lepe in poceni obleke, kajti dobiček je na strani kupovalca, zgubo je imel že poprej tovarnar pri konkurzu.

Da sem na strogo solidni podlagi, javno tukaj izjavljam, da vsakemu takoj denar povrnem, komur bi poslano blago ne ugajalo. Vsak ki ga toraj lahko brez skrbi naroči.

Ob enem je dobiti ravno tukaj še več tisoč

popotnih pletov

po 3 gld. 50 kr. finih in po 5 gld. 50 kr. najfinejih v sivih, pisanih in spleh v vseh barvah. Ti pleti so med brati najmanj še enkrat toliko vredni, o čemur se bo vsak, kdor ga naroči, takoj prepričal. Le-ti pleti so neizmerno veliki, široki in debeli, toraj se še celo strgati ne dajo.

Razpošilja jih proti povzetju ali predplačilu pri c. k. trgovinskem sodišči vknjižena firma

J. H. Rabinowicz

izdelovatelj modnega blaga iz ovčje volne (4)

Wien, III. Hintere Zollamtsstrasse 9.